

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko C. Spółce Akcyjnej w K. (dawniej: C. Spółce Akcyjnej w K.) i (...) Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej C. Spółki Akcyjnej w K. (dawniej: C. Spółki Akcyjnej w K.) od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 15 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w C. z dnia 9 czerwca 2015 r., którym uwzględniono powództwo M. S. w stosunku do Towarzystwa Ubezpieczeń na życie (...) S.A. w W., w ten sposób, iż uwzględnił to powództwo względem C. Spółki Akcyjnej w K., a oddalił je względem ubezpieczyciela.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Stwierdziła, że w sprawie zachodzi istotne zagadnienie prawne, które sformułowała w postaci dwóch pytań: czy mimo braku potwierdzenia zawarcia umowy ubezpieczenia na rzecz osoby trzeciej poprzez wystawienie stosownej polisy doszło do zawarcia umowy poprzez

jej wykonanie, czy w przypadku, gdy po zajściu zdarzenia ubezpieczeniowego ubezpieczyciel wypłaca świadczenie na rzecz określonej osoby, a pomiędzy nimi nie doszło do skutecznego zawarcia umowy ubezpieczenia, która stanowiłaby podstawę do wypłaty odszkodowania można stwierdzić, że ubezpieczyciel prowadził sprawę bez zlecenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w postawionych pytaniach kwestie nie stanowią nowych i nierozwiązanych dotychczas problemów. Nie zostały oparte na okolicznościach faktycznych będących podstawą wyroku Sądu drugiej instancji, który ustalił, że nie

doszło do zawarcia umowy ubezpieczenia obejmującej męża powódki, albowiem nie był on pracownikiem ubezpieczającego a zatem nie spełniał podstawowej przesłanki pozwalającej na objęcie go ochroną ubezpieczeniową. Nie zmienił tego fakt, iż polisa stanowiąca potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia obejmowała także jego nazwisko, ujęte sprzecznie z treścią umowy ubezpieczenia. Rozważanie ewentualnej koncepcji, dotyczącej prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia, nie uwzględnia przesłanek przewidzianych w Kodeksie cywilnym dla tego rodzaju stosunku prawnego, nie wynika także z wiążących ustaleń Sądu Apelacyjnego. Poruszone wątpliwości nie stanowią zagadnienia prawnego, które mogłoby być przyczyną przyjęcia skargi do rozpoznania.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw